

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: Sandra Skoneczna

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Sławomira Karmowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2023 r. w Elblągu sprawy

Z. J. (1), syn R. i T., ur. (...) w I.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 i § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

z dnia 29 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 163/23

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nowym Mieście Lubawskim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 415/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 29 sierpnia 2023r. sygn. akt II K 163/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca oskarżonego
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

Lp.	Zarzut	
1	<p>stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k, tj. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie polegającą na wymierzeniu Z. J. (1) kary „8 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności”, a zatem kary różniącej się od siebie w zapisie słowno – cyfrowym;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja wywiedziona przez Prokuratora Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało uwzględnienie jej w całości. Trafnie wskazał autor rozpatrywanego środka odwoławczego, że w układzie procesowym sprawy doszło do zmaterializowania się bezwzględnej podstawy odwoławczej, o której mowa w przepisie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. do sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie. Jak zasadnie zatem podniósł apelujący oskarżyciel publiczny, w toku procedowania Sądu I instancji doszło do rażącego naruszenia prawa, mającego rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 kpk. tj. zaistniała sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, a którą to przyczynę instancja odwoławcza uwzględnia nawet z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych</p>		

zarzutów i wpływu danego uchybienia na treść rozstrzygnięcia. Zgodnie bowiem z art. 439 § 1 kpk, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli ujawniła się jedna ze wskazanych w tym przepisie bezwzględnych przyczyn odwoławczych. O ile w przypadku wystąpienia w sprawie jedynie powodów odwoławczych określonych w art. 439 § 1 pkt 9-11 kpk, uchylenie orzeczenia może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego, to ograniczenie powyższe nie dotyczy pozostałych wskazanych w tym przepisie okoliczności, a taka sytuacja stwierdzona została przez Sąd Okręgowy w toku niniejszego postępowania. Bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 7 kpk zaistniała na etapie orzekania przed sądem a quo i została dostrzeżona przez prokuratora, który z tej przyczyny wywiódł apelację, uwzględnioną następnie sąd odwoławczy. W tym miejscu należy zaznaczyć, że sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie – jako przyczyna uchylenia orzeczenia – odnosi się do jego wewnętrznej sprzeczności. Sprzeczność w treści orzeczenia musi mieć charakter uniemożliwiający jego wykonanie, a nie jedynie taka, która wykonanie to utrudnia. Oznacza to, że w przepisie tym chodzi tylko o istotną, zasadniczą sprzeczność.

Analiza treści zaskarżonego wyroku potwierdza jednoznacznie trafność uchybienia wskazanego w apelacji prokuratora. Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim w pkt 1 wyroku orzekając bowiem

wobec oskarżonego Z. J. (1) karę pozbawienia wolności posługując się zapisem cyfrowym i słownym, wadliwie, bo odmiennie w każdym z nich określił wymiar tejże kary. W zapisie cyfrowym wskazał, iż wymiar kary pozbawienia wolności wynosi „8” miesięcy, zaś w zapisie słownym wymiar tejże kary określił na „(sześć)” miesięcy. W tej sytuacji niewątpliwie zaistniała rozbieżność co do rzeczywistego wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tego rodzaju sytuacja wprost wskazuje na naruszenie przez sąd pierwszej instancji art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w stopniu przesądzającym o wystąpieniu wskazanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że rozstrzygnięcie m.in. co do kary należy do niezbędnych elementów wyroku skazującego, wymienionych w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Realizacja tego wymogu powinna się dokonywać poprzez sformułowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób umożliwiający jej wykonanie. Jak trafnie wskazał apelujący, powołując się na Komentarz do art. 439 kpk pod red. Dariusza Świeckiego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje także pogląd, że rozbieżne określenie w części dyspozytywnej wyroku kary poprzez sprzeczne wskazanie jej wymiaru w zapisie słownym i cyfrowym, powodujące niemożność wykonania orzeczenia, oznacza, że rozstrzygnięcie takie jest dotknięte uchybieniem stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 7), skutkującym uchyleniem wyroku (w tej części) i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Pogląd ten odnoszono do różnych rozstrzygnięć w zakresie kar i innych

środków: co do kary pozbawienia wolności (wyroki SN: z 15.04.2015 r., III KK 85/15, LEX nr 1666898 – „8 miesięcy” i „sześć miesięcy”; z 19.01.2016 r., V KK 389/15, LEX nr 1959501 – „rok i 6 miesięcy” i „rok i osiem miesięcy”; z 22.10.2015 r., III KK 235/15, LEX nr 1820401 – „10 miesięcy” i „dziewięć miesięcy”; z 27.01.2016 r., V KK 413/15, LEX nr 1963397 – „4 lat” i „trzech lat”), co do kary ograniczenia wolności (wyrok SN z 23.05.2017 r., III KK 186/17, LEX nr 2298279 – „20 godzin” i „trzydzieści godzin”), kary grzywny (wyroki SN: z 3.06.2015 r., III KK 79/15, LEX nr 1758724 – „800 zł” i „czterysta złotych”; z 21.10.2008 r., IV KK 316/08, LEX nr 469190 – „10 złotych” i „trzydzieści złotych” w odniesieniu do wysokości jednej stawki grzywny), co do środka karnego (wyrok SN z 23.11.2005 r., IV KK 390/05, LEX nr 164378 – „2 lata” i „trzy lata”).

Analogiczna sytuacja zaistniała w poddanej kontroli sprawie, a mianowicie rozbieżność w cyfrowym „8” miesięcy i słownym „(sześciu)” miesięcy zapisie wymiaru kary pozbawienia wolności nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2017 r., sygn. III KK 186/17, KZS 2017, z. 9, poz. 25; z dnia 13 grudnia 2017 r., IV KK 152/17, KZS 2018, z. 5, poz. 13; z dnia 25 listopada 2009 r., III KK 355/09, LEX nr 553835; postanowienie SN z dnia 7 października 2005 r., III KK 2/05, LEX nr 157216).

Podzielić zarazem należało prezentowany przez skarżącego pogląd, oparty na orzecznictwie i dorobku doktryny, że zaistniałe uchybienie nie może być uznane za oczywistą omyłkę pisarską i naprawione w trybie sprostowania orzeczenia na podstawie art. 105 k.p.k. Nie jest bowiem możliwe w niniejszej sprawie uznanie, iż powyżej opisane uchybienie może podlegać usunięciu w drodze sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, czyli w trybie art. 105 k.p.k. W uchwale Sądu Najwyższego podjętej w składzie 7 sędziów z 28.06.2018 r., I KZP 2/18, OSNKW 2018/8, poz. 54, stwierdzono, że w tym trybie mogłoby zostać usunięte uchybienie w wyroku, które polega na rozbieżnym – w zapisie cyfrowym i słownym – rozstrzygnięciu o karze (innym środku reakcji prawnokarnej), gdyby po analizie treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, podstaw skazania i wymiaru kary, dało się ustalić, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary odzwierciedla wymiar kary, który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa. Z uchwały tej wyraźnie wynika, że za oczywistą omyłkę może zostać uznana tylko taka rozbieżność, którą można usunąć na podstawie innych zapisów w treści orzeczenia. Natomiast gdy nie jest to możliwe, fakt wyraźnego nawet stwierdzenia co do zamierzonej decyzji sądu wyrażony w pisemnym uzasadnieniu nie jest wystarczający do dokonania takiego sprostowania. Uzasadnienie wyroku stanowi bowiem dokument procesowo odrębny od samego wyroku, sporządzany po ogłoszeniu wyroku i z reguły dopiero na wniosek, a więc nie zawsze. Z zasady

więc nie może stanowić podstawy do wyjaśniania rozbieżności zawartych w wyroku. Ponadto pisemne motywy rozstrzygnięcia wyjaśniać mają to rozstrzygnięcie, a nie je dopiero ustalać lub opisywać, w szczególności który z dwóch różnych zapisów określa rzeczywisty wymiar kary. Nie można zatem przez treść uzasadnienia rozstrzygać rozbieżności w treści wyroku. Wspiera to argument, że w razie zachodzącej sprzeczności między treścią wyroku a jego uzasadnieniem wiążąca jest treść orzeczenia, które będzie podlegać wykonaniu, zwłaszcza że to przecież wyrok został ogłoszony publicznie. W przedmiotowej sprawie nie da się jednak takiego ustalenia poczynić, bowiem na podstawie zastosowanych przepisów było możliwe wymierzenie kary pozbawienia wolności zarówno w wysokości 8 miesięcy, jak i 6 miesięcy. Wobec tego sprzeczność w opisie rozstrzygnięcia o karze mogła być usunięta tylko w trybie wniesienia i rozpoznania apelacji lub właściwego środka zaskarżenia (zob. uchwała jw.). Znajduje to potwierdzenie w szeregu innych orzeczeniach Sądu Najwyższego, który rozpoznawał kasacje wnoszone w sprawach, w których wystąpiło uchybienie analogicznie do wyżej opisanego (zob. wyroki: z dnia 22 października 2015 r., III KK 235/15; z dnia 23 maja 2017 r., III KK 186/17; z dnia 13 grudnia 2017 r., IV KK 152/17; z dnia 3 czerwca 2020 r., IV KK 159/20). Dodać nadto należy, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wytyczył granice stosowania trybu sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w stosunku do zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (zob. uchwały składu

siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2012 r., I KZP 24/11, OSNKW 2012, z. 4, poz. 35; z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 2)18, OSNK 2018, z. 8, poz. 54). Z obu przytoczonych uchwał wynika konstatacja, że naturalną barierą prawną dokonywania korekt w treści wyroku jest uchybienie, które stanowi bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Z treści tego przepisu wynika jednocześnie, że uniemożliwiająca wykonanie wyroku sprzeczność w treści rozstrzygnięcia o karze nie może być naprawiona w innym trybie, w tym w trybie art. 105 k.p.k. Ustawodawca przewidział bowiem w tym zakresie tylko drogę orzeczenia właściwego sądu, po rozpoznaniu zwykłego lub nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Istnienie sprzeczności w treści orzeczenia, która to sprzeczność uniemożliwia jego wykonanie, nakazuje sądowi odwoławczemu uchylić orzeczenie dotknięte taką wadą, bez badania wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2020 r., V KK 338/19, LEX nr 3232317; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2022 r. IV KK 682/21).

Godzi się także zaakcentować, że określona w przepisie art. 439 § 1 pkt 7 kpk sytuacja zachodzi wówczas, gdy usunięcie sprzeczności nie jest również możliwe nawet po wykorzystaniu trybu przewidzianego w art. 13 § 1 kkw, który stanowi, że organ wykonujący orzeczenie oraz każdy, kogo orzeczenie bezpośrednio dotyczy, może zwrócić się do sądu, który je wydał, o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia lub zarzutów co do obliczenia kary.

Na podstawie art. 13 § 1 kkw wyjaśnieniu podlegają jedynie takie wątpliwości, które mogą powstać na skutek nie dość precyzyjnych czy ogólnych sformułowań zawartych w orzeczeniu lub w związku ze zdarzeniami, które zaistniały po jego wydaniu. Postanowienia wydane w trybie art. 13 kkw nie mogą natomiast dokonywać zmian lub uzupełnień orzeczenia (postanowienie SN z dnia 2.03.1976r., OSNPG 1976, z. 6, poz. 59). W trybie art. 13 kkw nie można „uzupełniać” orzeczenia merytorycznego nawet o te elementy, które powinny się w nim znaleźć jako rozstrzygnięcie obligatoryjne.

Relatywizując powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy uznać należy, że sprzeczność w treści rozstrzygnięcia o karze w wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim, dotycząca wymiaru orzeczonej wobec Z. J. (1) kary pozbawienia wolności - określonej liczbowo na „8” miesięcy, a słownie na „(sześć)” miesięcy - jest nieusuwalna zarówno w trybie sprostowania – art. 105 kpk jak i w procedurze przewidzianej w art. 13 § 1k.k.w., dotyczy bowiem meritum orzeczenia. Sprzeczność ta dotyczy dyspozytywnej, merytorycznej części orzeczenia i wynika z niej niemożność jego wykonania, bowiem żadnego z zapisów nie da się wykluczyć i żaden nie może być uznany za mający pierwszeństwo. Zamieszczenie w treści wyroku dwóch odmiennych oznaczeń - cyfrowo i słownie - określających wysokość (rozmiar) kary powoduje w istocie niemożność ustalenia, w jakim faktycznie wymiarze karę orzeczono. Uchybienie takie powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku

uniemożliwiająca jego wykonanie, co stanowi w konsekwencji bezwzględna przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

W tej sytuacji nieodzowne stało się uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z uwagi na zmaterializowanie się bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz wobec stwierdzenia także zarzucanej obrazy prawa materialnego tj. art. 244 kk i art. 11 § 2 kk przez ich zastosowanie (do tej kwestii sąd odwoławczy odniesienie w kolejnych akapitach niniejszego uzasadnienia)

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego uchybienia polegającego na naruszeniu wskazanego przepisu postępowania, mającego charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej art. 439 § 1 pkt 7 kpk, jako w pełni zasadny należało uznać zawarty w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Rozpoznanie apelacji wywiezionej przez Prokuratora Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

obligowało sąd odwoławczy do wydania orzeczenia kasatoryjnego.		
Lp.	Zarzut	
2	zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 244 k.k. poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czym z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy między art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k., a opis czynu z art. 244 k.k. w pełni zawiera się w znamionach czynu stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na uwzględnienie zasługiwał także podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego – art. 244 kk i art. 11 § 2 kk poprzez ich zastosowanie.</p> <p>Tytułem wprowadzenia należy wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 178a § 4 k.k. za czyn stypizowany w tym przepisie odpowiada sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 k.k., art. 174 k.k., art. 177 k.k. lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu z art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania</p>		

zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Wejście w życie przepisu art. 178a § 4 k.k. z dniem 1 lipca 2010 r. (Dz. U. z 2010.40.227) zdezaktualizowało poglądy, w myśl których przyjmowano, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, wbrew wcześniej orzeczonemu zakazowi prowadzenia takiego pojazdu, stanowi jeden czyn, wypełniający znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2004 r., sygn. akt I KZP 11/04, OSNKW 2004/7-8. poz. 84 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2008 r., IV KK 239/08). Aktualnie bezspornym jest, że porównanie treści art. 178a § 4 in fine k.k. oraz art. 244 k.k., nie pozostawia wątpliwości, iż opis czynu zabronionego zawarty w tym drugim przepisie w pełni zawiera się w znamionach czynu zabronionego określonych w art. 178a § 4 k.k. w związku z czym między art. 178a § 4 in fine k.k. a art. 244 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2023 r. IV KK 252/23; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018 r., IV KK 51/18; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014 r., V KK 213/13, LEX nr 1418900; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt III KK 229/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 22/11. OSNKW 2012/1/16). Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim

prawkidłowo ustalil, ze Z. J. (1) wyrokiem Sadu Rejonowego w I. z dnia 8 czerwca 2016r. sygn. akt (...) zostal prawomocnie skazany za przestepstwo z art. 178a § 1 i § 4 kk, w związku z czym orzeczony zostal wobec niego m.in. dozywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który obowiązuje od dnia 16 czerwca 2016r. (k. 6). Wobec powyższego nie moze ulegac wątpliwosci, ze czynu stanowiącego przedmiot osadu w niniejszej sprawie a polegającego na prowadzeniu w stanie nietrzeźwosci w dniu 6 kwietnia 2023r samochodu ciężarowego, Z. J. (2) dopuscil sie w okresie obowiązywania wskazanego zakazu. W tym stanie rzeczy Sad Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim dokonujac subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, blednie przyjal, ze oskarzony wyczerpal swoim zachowaniem znamiona przestepstwa z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. poniewaz czyn ten nalezalo zakwalifikowac na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. Nieprawidlowosc, ktorej dopuscil sie Sad jest razaca i miala istotny wplyw na tresc wydanego wyroku. Jak slusnie zauwazył apelujacy, oprócz wadliwego odzwierciedlenia kwalifikacji prawnej przypisanego oskarzonemu czynu, sad meriti blednie wskazal takze jako podstawe prawną orzeczonego srodka karnego w postaci dozywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych § 3 art. 42 kk, podczas gdy przy prawidłowej subsumcji zakaz prowadzenia pojazdów winien zostac orzeczony dozywotnio na podstawie § 4 art. 42 kk.

Stwierdzona powyzej razaca obraza przepisów prawa materialnego

<p>wskazanych w apelacji prokuratora wywarła istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, co stanowiło dodatkową przyczynę uchylenia zaskarżonego wyroku w całości celem ponownego rozpoznania sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec uwzględnienia przez sąd odwoławczy zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 244 kk i art. 11 § 2 kk przez ich zastosowanie, a także wobec stwierdzenia zarzucanego uchybienia polegającego na naruszeniu wskazanego przepisu postępowania, mającego charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej art. 439 § 1 pkt 7 kpk, jako w pełni zasadny należało uznać zawarty w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Rozpoznanie apelacji wywiezionej przez Prokuratora Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim obligowało sąd odwoławczy do wydania orzeczenia kasatoryjnego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	Przyczyna - stwierdzenie zarzucanego uchybienia polegającego na naruszeniu przepisu postępowania – art. art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., mającego charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej art. 439 § 1 pkt 7 kpk, a także uwzględnienie zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 244 kk i art. 11 § 2 kk przez ich zastosowanie. # art. 439 k.p.k.

	Zakres - uchyleniu podlegał cały zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim
Zwięźle o powodach uchylenia	
<p>W toku procedowania Sądu I instancji doszło do rażącego naruszenia prawa, mającego rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 kpk, a nadto sąd meriti dopuścił się obrazy prawa materialnego – art. tj. art. 244 kk i art. 11 § 2 kk przez ich zastosowanie, stwierdzenie których to uchybień obliguje sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Powody wydania przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia kasatoryjnego szczegółowo przedstawiono we fragmentach niniejszego uzasadnienia, poświęconych stwierdzonym uchybieniom. Dodać należy, że stwierdzone uchybienia nie mogły zostać w żaden sposób konwalidowane, co wprost obligowało sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Mieście Lubawskim. Stwierdzenie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 7 kpk zobowiązuje bowiem instancję odwoławczą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. W odróżnieniu bowiem od uchybień procesowych z art. 438 pkt. 2 kpk nie bada się wówczas możliwości wpływu uchybień na treść orzeczenia. Ustawa uznaje to uchybienie za tak rażące, że dotknięte nim</p>	

<p>postępowanie nie może być uznane za odpowiadające pojęciu procesu zgodnego z prawem.</p> <p>Konsekwencją powyższego stanowiska było na podstawie art. 437 § 2 kpk w art. 439 § 1 pkt 7 kpk uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Mieście Lubawskim.</p>		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy koniecznym jest ponowne przeprowadzenie postępowania w całości zgodnie ze wszelkimi wymogami procedury oraz powtórne wydanie, spełniającego wszystkie wymogi, orzeczenia kończącego postępowanie, po wszechstronnej i dogłębnej analizie</p>		

zebranego w sprawie materiału dowodowego. W przypadku wydania wyroku skazującego, Sąd ten będzie zobowiązany do dokonania zgodnej z prawem materialnym subsumcji prawnej ustalonego zachowania sprawcy oraz do prawidłowego sformułowania rozstrzygnięcia o karze, uważając by jego treść była jednoznaczna i nie budziła wątpliwości, uwzględniając przy tym dyrektywy wynikające z treści art. 443 k.p.k.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS